

ΓΙΑ ΜΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΜΕΣΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΣΤΗ ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΠΑΡΩΔΙΑΣ ΤΗΣ ΣΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ

Η ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΠΕΡΙΕΚΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΓΙΑ ΤΟ «ΚΙΝΗΜΑ» ΤΩΝ ΠΛΑΤΕΙΩΝ

Με τους λαούς σε όλο τον κόσμο να διαπιστώνουν καθημερινά την απάτη της αντιπροσωπευτικής «δημοκρατίας», η ιστορική τάση της αυτονομίας που εκδηλώνεται με αμεσοδημοκρατικές μορφές οργάνωσης σε κάθε επανάσταση και εξέγερση, από τη Γαλλική επανάσταση και την κομμούνα του Παρισιού, στη σύγχρονη εποχή, μέχρι τα σοβιέτ και τις συνελεύσεις του Ισπανικού Εμφυλίου και την εξέγερση της Αργεντινής, η ίδια τάση βρίσκεται σήμερα πάλι στο προσκήνιο, όχι μόνο σε χώρες με απολυταρχικά καθεστώτα όπως στον Αραβικό κόσμο όπου τώρα η υπερεθνική ελίτ θέλει να μαντρώσει τους λαούς σε κάποιο είδος αντιπροσωπευτικής ψευτο-δημοκρατίας, αλλά και στην ίδια την Δύση, όπου ξέρουμε καλά πώς λειτουργεί αυτή η «δημοκρατία» από την Ισπανία μέχρι την Ελλάδα.

Στη χώρα μας, με την αγανάκτηση να πνίγει τα λαϊκά στρώματα, μαζεύτηκαν χιλιάδες λαού στις πλατείες των Ελληνικών πόλεων για να ακούσουν και να μιλήσουν, χωρίς ταμπέλες και τίτλους, να προβληματιστούν ζωντανά, μακριά από την πνευματική δικτατορία των καναλιών, πολίτης με πολίτη, άνθρωπος με άνθρωπο, διαφορετικοί ίσως, αλλά ίσοι μεταξύ τους. Ακριβώς αντίθετα δηλαδή απ' ό,τι συμβαίνει μέσα στη Βουλή, όπου τα νήματα κινούν –από μακριά– οι ντόπιες και ξένες οικονομικές και πολιτικές ελίτ, ενώ η κοινοβουλευτική διαδικασία είναι απλά μια «συζήτηση» κουφών. Αυτή την παρωδία δημοκρατίας είναι που χαρακτήρισαν πολλοί «αγανακτισμένοι» στις πλατείες ‘μπουρδέλο’, με τις ανοιχτές παλάμες υψωμένες. Κι όμως, η μετουσίωση αυτής της «χυδαίας» (κατά τους «καθωσπρέπει» καναλόβιους) λέξης σε πολιτικό σύνθημα, ήταν για την άγουρη πολιτική ή ακόμα και εθνικιστική λαϊκή συνείδηση ένα μικρό πρώτο βήμα, όταν ο λαός αυτός ένωσε όσο ποτέ άλλοτε ότι είναι υπήκοος και ότι η αντιπροσωπευτική «δημοκρατία» είναι μια καλοστημένη απάτη.

Όμως, το ίδιο το γεγονός πως με τις συγκεντρώσεις στις πλατείες γινόταν μια απόπειρα να ξεπεραστεί η απάτη της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας με τη δημιουργία αμεσοδημοκρατικών νησίδων μέσα σε μια έρημο ψευτο-δημοκρατίας, δημιουργούσε μια θεμελιακή αντίφαση: ότι ουσιαστικά επιχειρούνταν η συμβίωση άμεσης και αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας και όχι η αντικατάσταση της δεύτερης από την πρώτη. Μπορεί οι πιο συνειδητοποιημένοι μέσα στις συνελεύσεις να θεωρούσαν ότι οι πλατείες αποτελούσαν το σπέρμα για την αντικατάσταση αυτή, όμως τα κόμματα και οι ινστρούχτορές τους, που δήθεν σαν απλοί πολίτες μετείχαν στις συνελεύσεις για να τις καθοδηγήσουν μέσω της γραφειοκρατίας που δημιούργησαν και των ομιλητών που επέλεξαν, άλλο είχαν σκοπό, (όπως άλλωστε φανερά τον διατύπωσαν οι ομιλητές που κάλεσαν στην ημερίδα για ...την Άμεση Δημοκρατία): να δημιουργήσουν μια «καλύτερη» δημοκρατία που θα συνδυάζει την αντιπροσωπευτική με την Άμεση!

Για τον σκοπό αυτό χρησιμοποιήθηκε σειρά μεθοδεύσεων.

Πρώτον, αντί η Λαϊκή Συνέλευση στο Σύνταγμα να αναλωθεί στο μοναδικό κρίσιμο θέμα, τη βαθιά οικονομική κρίση και την παράλληλη πολιτική/πολιτειακή κρίση, από την επίλυση άλλωστε του οποίου θα κρινόταν και κάθε άλλο θέμα που αναφέρεται στις άλλες διαστάσεις της κρίσης (κοινωνική, πολιτιστική κλπ), αναλώθηκε σε συζητήσεις επί παντός επιστητού. Αποτέλεσμα: ο αποπροσανατολισμός (ότι δήθεν όλα αυτά τα προβλήματα είναι ξεχωριστά «κουτάκια» που τα συζητάμε χωριστά το καθένα και όχι σαν ένα

ενιαίο σύνολο –κατά τη γνωστή μεταμοντέρνα αντίληψη της ρεφορμιστικής Αριστεράς) αλλά και η διάσπαση της συζήτησης και η δημιουργία προβλήματος χρόνου για τις παρεμβάσεις των πολιτών. Όλοι κάτι είχαν να πουν όταν συζητούνται τα πάντα σαν χωριστά κουτάκια και έτσι καθιερώθηκε ο δίλεπτος περιορισμός χρόνου για τους πολίτες «από κάτω». Η ίδια μεθόδευση επέβαλε και τη δημιουργία επιτροπών για κάθε χωριστό κουτάκι. Στα λόγια οι επιτροπές αυτές ήταν δήθεν ανοικτές, αλλά στη πραγματικότητα επανδρωνόντουσαν από τα ίδια στελέχη των κομμάτων που επέβαλλαν την παραπάνω μεθόδευση γιατί, σε αντίθεση με τον μέσο πολίτη σε αγώνα επιβίωσης, αυτοί διέθεταν άπλετο χρόνο για να συνεδριάζουν και να κανονίζουν τις λίστες των «ειδικών» που θα καλούσαν για ν' αναπτύξουν το κάθε θέμα-κουτάκι, στο οποίο ειδικευόταν –υποτίθεται– ο καθένας.

Δεύτερον, καθιερώθηκε η διάκριση μεταξύ απλών πολιτών στη Λαϊκή Συνέλευση από τη μια μεριά και «ειδικών» από την άλλη, οι οποίοι έπρεπε να επανδρώσουν τα διάφορα πάνελ, στα οποία θα ανέλυαν τα «θέματα-κουτάκια» – υποτίθεται – «εμπεριστατωμένα». Οι πρώτοι με ένα δίλεπτο στη διάθεσή τους και συνήθως με κλήρο, οι δεύτεροι με άνετο χρόνο στη διάθεσή τους για να αναπτύξουν τις απόψεις τους. Δεδομένου λοιπόν ότι οι ανοικτές επιτροπές αποτελούνταν, για τους παραπάνω λόγους, από μέλη που «κατά σύμπτωση» ανήκαν στη συντριπτική πλειοψηφία τους στον χώρο της ρεφορμιστικής Αριστεράς, ανάλογοι ήταν και οι προσκληθέντες «ειδικοί» με άνετο χρόνο στη διάθεσή τους για να αναπτύξουν «προοδευτικές» παραλλαγές των συστημικών απόψεων. Και αυτό, παρά το γεγονός βέβαια ότι η απήχηση της Αριστεράς αυτής στον Ελληνικό λαό είναι οριακή! Έτσι, η δημοκρατική ανταλλαγή απόψεων αντικαταστάθηκε από τους από καθέδρας διδάσκοντες «ειδικούς», που προσκαλούνταν κατ' επιλογήν μιας επιτροπής, η οποία απλά έβαζε σε ψηφοφορία τις επιλογές της χωρίς διάλογο στη Λαϊκή Συνέλευση γι' αυτές και αναφορά στις διάφορες απόψεις που υπάρχουν για το θέμα που συζητιόταν, ούτε λογοδοτούσε για τις επιλογές της.

Το συνδυαστικό αποτέλεσμα των παραπάνω μεθοδεύσεων ήταν ότι στο Σύνταγμα φτάσαμε να έχουμε δυο παρωδίες της δημοκρατίας: την παρωδία της ίδιας της δημοκρατίας μέσα στη Βουλή και την παρωδία της Άμεσης Δημοκρατίας έξω από αυτήν! **Και ακριβώς για να μη συντελέσουμε στη λαϊκή «νομιμοποίηση» της δεύτερης αυτής παρωδίας, η ΠΔ δεν μετείχε σε κάποια από αυτές τις παρωδίες δημοκρατικής συζήτησης αφού οι προϋποθέσεις δημοκρατικής ισηγορίας που έθεσε απορρίφθηκαν από τους «οργανωτές», δηλαδή τα μέλη των παντοδύναμων «ανοικτών» επιτροπών που αποφασίζουν ποιο πρέπει να είναι το επικρατούν ρεύμα απόψεων στα πάνελ (και επομένως και στη ΛΣ) και ποιες απόψεις να περιθωριοποιούνται ή να εξαφανίζονται. Κάτι που άλλωστε διαπιστώσαμε με την εικονική πρόσκληση του Τάκη Φωτόπουλου να μετάσχει στη συζήτηση για το «θέμα-κουτάκι Χρέος» (προς Θεού όχι για την κρίση αλλά μόνο για το σύμπτωμα της, ώστε να μη θιγούν τα συστημικά αίτια της κρίσης και η ΕΕ η οποία χρηματοδοτεί και την ΕΛΕ που δρούσε και δρα ανενόχλητα στο Σύνταγμα) καθώς και στην παρωδία συζήτησης για την Άμεση Δημοκρατία, όπου οι προσκεκλημένοι «ειδικοί» ήταν μέχρι πρόσφατα ...βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ, ή διανοούμενοι που πρεσβεύουν τη μόνιμη συμβίωση άμεσης και αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας!**

Με βάση αυτές τις εμπειρίες προτείνουμε ένα νέο ξεκίνημα για το «κίνημα» των πλατειών που αυτή τη στιγμή βέβαια δεν είναι καν κίνημα. Σήμερα, οι στόχοι του κινήματος των αγανακτισμένων παραμένουν ασαφείς, όπως: *να φύγει το μνημόνιο, να φύγει η τρόικα* κλπ. χωρίς να συζητιέται καν από ποιους τα ζητούν αυτά ή με ποιες διαδικασίες θα πραγματοποιηθούν. Παράλληλα δημιουργούνται δραστηριότητες όπως π.χ. η δημιουργία συσσιτίων ή ανταλλακτικής οικονομίας, και γενικότερα «κοινωνικής» οικονομίας που επικροτεί και η κοινοβουλευτική Χούντα του γιωργάκη. Κάπως έτσι τη φαντάζεται αυτός και η παρέα του την Ελλάδα. Όμως ο στόχος ενός κινήματος δεν μπορεί να είναι άλλος από την ανατροπή της επίθεσης που δεχόμαστε από τις ντόπιες και ξένες ελίτ και τα κεφαλαιοκρατικά συμφέροντα στα πλαίσια της λειτουργίας του κανιβαλικού συστήματος της οικονομίας της αγοράς και της όποιας δωσίλογης κυβέρνησης την πραγματοποιεί. Και όχι μόνο. Εφόσον μέσα στο υπάρχον σήμερα θεσμικό πλαίσιο όποια κυβέρνηση διαδεχτεί τη σημερινή Χούντα θα εφαρμόσει τις ίδιες πολιτικές, **το βασικό πρόβλημα είναι πώς δημιουργούμε τις προϋποθέσεις, πολιτικές και οικονομικές, για μια πραγματική δημοκρατία στην Ελλάδα όπου εμείς, σαν πολίτες, θα παίρνουμε άμεσα όλες τις σημαντικές οικονομικές και πολιτικές αποφάσεις σε ένα σύστημα που οι οικονομικοί πόροι θα ανήκουν και θα ελέγχονται από τις**

συνελεύσεις μας. Αυτό που εμείς ονομάζουμε Περιεκτική Δημοκρατία. Έτσι μόνο η Άμεση Δημοκρατία μπορεί να γίνει τρόπος ζωής για όλους μας είτε στον τρόπο που αποφασίζουμε σε πολιτικό επίπεδο για τα μεγάλα κοινά μας προβλήματα, είτε στον τρόπο που παράγουμε και χρησιμοποιούμε προϊόντα και υπηρεσίες σε οικονομικό επίπεδο, είτε στη γενική κοινωνική μας δραστηριότητα στο σπίτι, στο σχολείο, στη δουλειά, στη διασκέδαση κλπ., είτε τέλος στη σχέση μας με τη Φύση που είναι το κοινό μας σπίτι και δεν μπορεί να γίνει αντικείμενο ιδιωτικής και αλόγιστης εκμετάλλευσης. Τότε ο άνθρωπος θα γίνει Άνθρωπος.

Με βάση τα παραπάνω, για να ολοκληρωθεί το νέο ξεκίνημα στην πορεία της Άμεσης Δημοκρατίας, και για να αποκλείσουμε τις μεθοδεύσεις που μετέτρεψαν τη Λαϊκή Συνέλευση στο Σύνταγμα σε παρωδία Άμεσης Δημοκρατίας, έχουμε να προτείνουμε τις παρακάτω βασικές αρχές λειτουργίας της Άμεσης Δημοκρατίας στα πλαίσια των Λαϊκών Συνελεύσεων (Λ.Σ.).

1) ΟΛΕΣ οι αποφάσεις παίρνονται από τη Λ.Σ. ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ.

2) ΜΟΝΟ ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΕΣ των αποφάσεων διαδικασίες ανατίθενται σε επιτροπές (π.χ. πρακτικά θέματα για την αποστολή Δελτίων Τύπου, των οποίων το κείμενο αποφασίζεται από την Λ.Σ. κλπ.). Τα μέλη των επιτροπών λογοδοτούν σε τακτά διαστήματα στην Λ.Σ. και είναι ανακλητά.

3) Ο κύκλος των θεμάτων που απασχολούν την Λ.Σ. έχει αποκλειστικό κέντρο την κρίση (που δεν είναι μεν μόνον οικονομική αλλά σήμερα είναι πρωταρχικά οικονομική) και περιλαμβάνει την ανάλυση και εκλαΐκευση των θεμάτων για τα αίτια και τον τρόπο διεξόδου απ' αυτήν καθώς και την οργάνωση της κοινής πάλης με το εργατικό, το φοιτητικό κίνημα κλπ. Μέσα σ' αυτόν τον κύκλο περιλαμβάνεται και η αυτοοργάνωση της Λ.Σ. και του κόσμου που την πλαισιώνει. Θέματα εκτός αυτού του κύκλου απορρίπτονται ως αποπροσανατολιστικά.

4) Κατοχυρώνεται η ισηγορία ως πρώτη αρχή της Άμεσης Δημοκρατίας. Αυτό σημαίνει ότι δεν επιτρέπονται προνομιακές μεταχειρίσεις «ειδικών». Σε μια πραγματική ΑΔ/κή συνέλευση δεν υπάρχουν προνομιακές διακρίσεις, ούτε χρειάζονται πάνελ «ειδικών». Οι «ειδικοί» μπορούν να μιλούν από κάτω σαν απλοί πολίτες σε μια συνέλευση όπου όλοι θα έχουν τον ίδιο χρόνο ομιλίας π.χ. 15 λεπτά μάξιμουμ. Εάν η Λ.Σ. θεωρεί ότι η γνώμη ενός ομιλητή έχει ιδιαίτερο ενδιαφέρον μπορεί να δώσει παράταση χρόνου ομιλίας, αν δεν ολοκλήρωσε την ομιλία του. Ανάλογα ισχύουν και για το δικαίωμα δευτερολογίας.

5) Η ισηγορία όμως αναφέρεται στις απόψεις και όχι στα μέλη της Λαϊκής Συνέλευσης διότι, βέβαια, αν όλα τα μέλη μιας Λ.Σ. 1.000 ατόμων ήθελαν να πάρουν το λόγο, θα χρειάζονταν μήνες για την κάθε συζήτηση! Οι εκάστοτε ασκούντες (εκ περιτροπής ή με κλήρο) καθήκοντα συντονιστή της συζήτησης, με τη σύμφωνη γνώμη Λ.Σ., θα μπορούσαν να κρίνουν αν ένας ομιλητής απλά επαναλαμβάνει θέσεις που έχουν ήδη διατυπωθεί, και μάλιστα με τα ίδια επιχειρήματα, και να αφαιρούν τον λόγο, ώστε να καλύπτονται όλες οι απόψεις και τα επιχειρήματα μέσα σε λογικό χρόνο.

10 ΙΟΥΛΗ 2011

Ελληνικό Δίκτυο Περιεκτικής Δημοκρατίας: www.inclusivedemocracy.org/pd •

Διεθνές δίκτυο Περιεκτικής Δημοκρατίας: www.inclusivedemocracy.org •

Επικοινωνία: peridimok@gmail.com
